

KIO KAN

JAMES PATTERSON

& MIKE LUPICA

VELKÝ
ZÁVOD

SÉRIE DETEKTIV ALEX CROSS

A PAVOUK PŘICHÁZÍ	ČERNÝ TYGR
SBĚRATEL POLIBKŮ	UVIDIŠ, ZEMŘEŠ
JACK A JILL	MISTROVSKÝ TAH
KOČKA A MYŠ	ZABÍT ALEXE CROSSE
TANEC SMRTI	POSEDLOST
SPIRÁLA ZLOČINU	ŠŤASTNÉ A VESELÉ
CHUŤ KRVE	PŘÍMÝ ZÁSAH
ČTYŘI SLEPÉ MYŠKY	CITLIVÉ MÍSTO
VE ZLOMKU VTEŘINY	HODINA PRAVDY
MISTR ZLOČINU	NA TENKÉM LEDĚ
VE ZLOMKU VTEŘINY	NA ŠPATNÉ STRANĚ
POŠTA OD MARY	SKRYTÝ ZÁMĚR
NEDOSTATEK DŮKAZŮ	
PODRAZ	

SÉRIE ŽENSKÝ VYŠETŘOVACÍ KLUB

PRVNÍ MUSÍ ZEMŘÍT	JEDENÁCTÁ ROZHODNE
DRUHÁ ŠANCE	DVANÁCTÉ ZLO
KAŽDÝ TŘETÍ DEN	OSUDNÁ TRINÁCTKA
ČTVRTÝ V POŘADÍ	ČTRNÁCTÝ HRŮCH
PÁTÝ JEZDEC	PATNÁCTÝ SKANDÁL
ŠESTÝ CÍL	ŠESTNÁCTÁ LEŽ
SEDMÉ NEBE	SEDMNÁCTÉ ZNAMENÍ
OSMÉ DOZNÁNÍ	18. RUKOJMÍ
DEVÁTÝ SOUD	19. VÁNOCE
DESÁTÉ VÝROČÍ	20. OBĚŤ

SÉRIE PRIVATE

SOUKROMÉ HRY	JEN PRO ZVANÉ
PODEZŘELÝ Č. 1	PASTÝŘ
SOUKROMÁ PRAVIDLA	JASNÝ CÍL

SAMOSTATNÉ TITULY

HRA NA SCHOVÁVANOU	PROVINILÉ MANŽELKY
DENÍK – ROMANCE	NEZNÁMÝ SOUPEŘ
LÍBÁNKY	DOKONALÁ ILUZE
DŮM NA PLÁŽI	SMEČKA
STOPY V PÍSKU	DRUHÉ LÍBÁNKY
ZÁLUDNÉ VLNY	NEROZLUČNÝ PÁR
BIKINY	VADÍ, NEVADÍ
VÝSTRAHA	VOLAVKA
OKO ZA OKO	VRAŽEDNÁ HRA
OKAMŽIK PŘEKVAPENÍ	ZAČNI SE PTÁT
POHLEDNICE SMRTI	VELKÝ ZÁVOD

edice
KLOKAN

Copyright © 2021 by James Patterson
This edition arranged with Kaplan/DeFiore. Rights
through Graal Literary Agency.
Translation © Ondřej Duha, 2023
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu THE HORSEWOMAN
vydaného v roce 2021
nakladatelstvím Little, Brown and Company,
a division of Hachette Book Group, Inc.
Redakční úprava Vlasta Kohoutová
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2023
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7633-977-4

*„Malá jezdka“
YouTube.com
1,5 milionu zhlédnutí
Zveřejněno 15. ledna 2012*

Video ukazuje holčičku, která je sama v pokoji. Mohlo by jí být tak deset let, možná o trochu víc. Díváme se, jak opatrně staví malou stoličku před vysoké zrcadlo. Kamera zabere policičky plné trofejí a stěnu ověšenou pestrobarevnými stuhami. Na většině z nich je natištěný obrázek koně.

Když se holčička pootočí, vidíme, že jednu z těch stuh má pověšenou okolo krku. Postaví se přímo před plastovou stoličku, jako by se chystala vystoupit na stupně vítězů, pak se zarazí, sáhne dolů a stiskne tlačítko na svém mobilu.

Slyšíme, jak začíná hrát národní hymna. Dívanka s vážným pohledem, krásnou tvář a dlouhými vlasy svázanými do ohonu si položí ruku na srdce a stojí v pozoru.

Ta holčička jsem byla já.

Pak jsem vyrostla.

Jak mi řekl mnohem později jeden z mých trenérů: Občas holt šlápneš do hovna.

JEDNA

Přestože jsem vyrůstala v koňácké rodině, byla jsem černá ovce.

V ten den, kdy se všechno změnilo pro mě i pro ostatní, dokonce i pro koně, jsem přišla do stájí pozdě.

Na Atwoodově farmě se říkalo, že se řídím Beckyinyým standardním časem. BSČ. Kdykoliv jsem si vymýšlela výmluvy, proč jsem přišla pozdě, to můj trenér Daniel okomentoval jen zkratkou BSČ.

Do Silvestra zbývalo pár dní, ale toho dne jsem měla ke zpoždění celkem prostý důvod: předchozího večera jsem příliš dlouho flámovala, a nakonec jsem usnula u kamarádky, kde jsem zaspala dvojí buzení mobilem.

Ve Wellingtonu, floridském městě, kde se všechno točilo kolem koní a kde se konal Zimní jezdecký festival, přehlídka drezury na Southshore Boulevardu a Mistrovská série na farmě Deeridge, si lidé pracující s koňmi vyrazili ven v neděli večer.

V pondělí a v úterý se nepořádaly žádné akce v rámci festivalu, tak jsem šla oslavovat s jezdci, trenéry, stájníky a majiteli koní, dokonce i s hráči póla, kteří strávili víkend zápasy v Mezinárodním klubu póla. Patřila jsem mezi vysokoškolačky, kteří rádi chodí na mejdany.

Předchozího večera jsem se nenaučila nic o ježdění. V pondělí ráno jsem se však probudila s nově nabytou zkušeností, a to, že když piju tequilu s hráči póla, mám potom pocit, jako by mě jeden z nich praštil pálkou do hlavy.

Jmenuji se Becky McCabeová. Podle rodného listu Rebecca. Jako Rebecca z farmy Sunnybrook, což byla jedna z knížek, kterou mi babička čítávala, když jsem byla malá,

jen s tím rozdílem, že já byla Rebecca z Atwoodovy farmy, kterou vlastnila moje babička Caroline Atwoodová.

Nikdo by ji neoslovil babčo ani babi, neměla ani jinou přezdívku. Říkalo se jí prostě „babičko“ nebo „Caroline“. Žádná jiná zdobnělina by se k ní nehodila. „Babička“ byl jeden z jejích oficiálních titulů, možná ten, který ji vystihoval nejlépe.

„Tvoje matka je na cestě na olympiádu,“ řekla mi babička předchozího večera. „A ty jsi na cestě do baru.“

Během dospívání jsem ji vídala, jak zastavuje koně v kolbišti pouhým pozvednutím hlasu, jako by práskla bičem. Při jedné hádce jsem ji obvinila, že má s koňmi hodně společného, až na to, že koně jsou hodnější.

„Nejsem jako mamka,“ odsekla jsem.

„To není žádná novina,“ podotkla babička.

„Pořád zapomínáš, že mi je jednadvacet, babičko,“ připomněla jsem jí.

„A jsi na to náležitě pyšná,“ dodala.

Jí bylo sedmdesát dva a byla pyšná na to, že stále vlastní stáje, které vybudovala spolu se svým již zesnulým manželem a mým dědečkem Clintem, legendárním chovatelem koní. Byla stále velká kráska, dokonce i v modré větrovce s nápisem Atwoodova farma, džínách a jezdeckých botách, s šedými vlasy staženými do culíku. Viděla jsem v ní maminku. A sebe.

Teď bylo půl desáté – čas, který by nikdo na Atwoodově farmě neoznačil za brzký začátek pracovní doby – a já odbočovala na příjezdovou cestu poté, co jsem projela několik křižovatek na Southshore Boulevardu na červenou v naději, že by to mohlo být jediné ráno z celého roku – nebo z celého jejího života – kdy by moje maminka Maggie vyrazila na obvyklou projížďku se zpožděním.

Bez šance.

Poté co jsem si znovu všimla, jak zchátrale vypadají naše stáje zvenčí, jsem se rozběhla do sedlovny, kde jsem měla v šatní skříňce uložené rezervní jezdecké oblečení. Jeden z našich stájníků, Emilio, se opíral o zeď, na které visely uzdy. Paže měl zkřížené na hrudi a smutně potřásal hlavou.

„Zas jdeš pozdě, *chiquito*,“ poznamenal.

„Jak je to dlouho, co odjela?“

Vytáhl mobil a zamžoural na něj.

„Třicet jedna minut,“ odpověděl. „A běží ti čas.“

„Jak moc byla naštvaná?“ vyzvíдалa jsem.

„Ne víc než obvykle,“ řekl.

„Myslíš, že se ji mám pokusit dohonit?“

„No, být tebou,“ řekl Emilio a usmál se na mě, „osedlal bych Sky, rozjel se na jih a možná se zastavil až na Florida Keys.“

Sky byla můj kůň. Moje dítě. Technicky vzato byla šedák, jako hříbě dokonce tmavošedá. Teď však spíš bílá. Holandský teplokrevník. Jezdecký kůň vyšlechtěný ke skoku. Mnohem menší než mamčin kůň Coronado. Dozvěděli jsme se o ní od trenéra, který se odstěhoval zpátky do Irska. Zamílovala jsem se do ní, hned jak jsem ji uviděla a poprvé se na ní projela.

Rodiče byli už tou dobou rozvedení a maminka si nemohla dovolit pořídit dalšího koně. Když jsem však o Sky pověděla tatínkovi, koupil mi ji. Nazval ji předčasným dárkem k narozeninám. Teď byla ta malá kobylka mým nejlepším přítelem na světě.

Zdálo se, že mě Sky má ráda stejně jako já ji, a o to víc jsem jí její lásku opětovala. Nechtěla po mně, abych usilovněji pracovala, víc vyhrávala či méně flámovala. Nebo časněji vstávala. Bylo jí jedno, že Maggie Atwoodová byla šampionka od doby, kdy dosáhla stejného věku, v jakém jsem teď byla já.

Mimochodem, maminka se jmenovala Atwoodová a já byla McCabeová, protože se po rozvodu vrátila ke svému

rodnému příjmení. Já si nechala to své. Lidé někdy pochybovali, jestli jsme vůbec příbuzné.

Já a Sky jsme v průběhu let vyhrály svůj díl parkurových soutěží. Ve špičkové formě jsme byly dokonalé, neohrožená dvojice. I když Sky shodila břevno nebo dvě a připravila nás o šanci na stuhu, zjistila jsem po odjezdu z kolbiště, že jsme byly o pět vteřin rychlejší než všichni ostatní. A až jsem se snažila sebevíc, nedokázala jsem být z našeho výsledku smutná.

To byl důvod, proč mi můj trenér Daniel začal říkat Maverick podle postavy, kterou hrál Tom Cruise ve filmu *Top Gun*.

„Ty prostě prahneš po rychlosti,“ poznamenal.

„Nejsem už v jezdeckém táboře,“ řekla jsem. „Jenom nevím, čím chci být, až vyrostu.“

„Až?“ opáčil. „Nebo jestli?“

Tam, kde jsem já tápala, měla maminka jasno. Všichni jsme si byli jistí, že příštího léta pojede Coronada na olympiádě v Paříži. Byla jedním z nejlepších jezdců v zemi. A snažila se dokázat, že patří mezi nejlepší na světě.

Maminka na kolbišti jezdila jen tak rychle, jak potřebovala. Nikdy jsem ji neviděla spadnout, ani když její kůň v poslední vteřině odmítl skočit. Jiní jezdci padali. Mně se to stalo mockrát. Jí? Nikdy.

V každé oblasti života se držela své nalajnované cesty a excelovala. Nebyla nedbalá. Neriskovala. Když se stalo, že ona a Coronado měli na kolbišti špatný začátek, viděla jsem, jak problém do půlminuty vyřešila. Někdy i dřív. Jako kdyby stiskla resetovací tlačítko.

Když byla maminka na Atwoodově farmě, nepotřebovali jsme údržbáře. Pokud se něco rozbilo, spravila to. Sedlo. Uzdu. Ostruhu.

Wonder Woman, jezdcekně.

Nechápejte mě špatně: Měly jsme se rády. Hodně. Jen jsme se od sebe lišily.

Hodně.

To byl důvod, proč si maminka a babička spolu s Danielem mysleli, že Sky a já dost často nejsme v nejlepší formě, že nejsem ten šampion, kterým potřebovali, abych byla.

Jednou z krás našeho sportu je, že spolu soutěží muži a ženy všech věkových kategorií od puberty a v některých případech až do šedesáti a více let.

Maggie Atwoodová nebyla jen na nejlepší cestě stát se olympijskou jezdkyňou, byla i zapálená gymnastka. Měla nabitý program, který začínal tréninkem a pokračoval hodinou v posilovně s následnou masáží. Nemohla si dovolit marnit čas čekáním na mě.

Další trestné vteřiny pro Beck McCabeovou.

Emilio mi řekl, že Sky osedlá. V koupelně vedle sedlovny jsem si oblékla jezdecké kalhoty, boty a přilbu, vyšla jsem ven, vzala si od Emilia otěže a vedla Sky k tréninkovému kolbišti. Náhle jsem uslyšela křik a uviděla Daniela a Emilia utíkat k hlavní cestě.

Pak jsem zjistila proč.

Maminčin kůň Coronado, se kterým se měla zúčastnit olympiády, se tryskem řítí přímo na ně, jako by to byl on, kdo prahl po rychlosti.

Daniel se ujal velení a mávl na Emilia, aby uhnul z cesty splašenému koni, který ho mohl srazit a podupat.

Teď už nekřičeli. Ruce měli rozpažené a snažili se Coronada uklidnit, zpomalit ho.

To by normálně byla práce jezdce.

Maminčina práce.

Ale Coronadovo sedlo bylo prázdné.

DVĚ

„Měl dost rozumu, aby se vrátil domů,“ řekl mi Daniel.

Domovem myslel stáje.

Jedno ze základních pravidel stájí říká, že nikdo nesmí vyjet do terénu sám. Maminka to právě udělala a potvrdila tím, že ráda jedná na vlastní pěst. Mně teď nezbývalo, než porušit totéž pravidlo, jestli jsem měla mít nějakou šanci ji zachránit.

Ve svém srdci jsem věděla, že kdyby to bylo naopak, skočila by maminka na Sky, a kdyby bylo třeba, jela by klidně až k dálnici Florida Turnpike a zpátky, jen aby mě našla.

Seskočila jsem ze Sky, podala jsem její otěže Georgovi, jednomu ze stájníků, a popošla jsem blíž k Danielovi a Emiliovi, opatrně, abych Coronada nevyplašila ještě víc.

Daniel pomalu sáhl po hřebcově uzdě a tiše na něho mluvil španělsky. Já mezitím přišla za ně a zasunula nohu do třmenu, který jsem měla blíž.

„Nech jet mě, najdu ji,“ nabídl Daniel.

„Ne,“ odmítla jsem.

Položil mi ruku na paži. Zamračeně jsem na něho pohlédla a on ruku stáhl.

„Je to moje máma,“ řekla jsem. „A její kůň.“

Krátce jsme se měřili pohledy, až nakonec přikývl a pustil uzdu.

Emilio mi pomohl do sedla. Maminčina sedla. Na jejím koni. Byli spolu propojení stejně jako já se Sky.

Když jsem seděla na Sky a snažila se o správnou vzdálenost mezi skoky, nikdy jsem si nebyla jistá, do jaké míry ji vedu já a kolik dělá kombinace její výchovy, tréninku, instinktu, a dokonce i svalové paměti. V takových okamžicích

důvěry mezi koněm a jezdcem to bylo, jako by sdíleli jeden mozek.

Vždycky mi bylo záhadou, co vlastně koně vědí. A nevědí.

Teď jsem potřebovala, aby Coronado věděl, kde je maminka, a dovezl mě k ní.

TŘI

Jela jsem na Coronadovi mockrát, pracovala jsem s ním, když maminka s Caroline odjely vybírat koně pro naši stáj, a dokonce jsem s ním i trénovala skoky, když měla maminka jednu chřipku.

Tentokrát šlo jen o projížďku. Rozjela jsem se po stezce vedoucí podél kanálu v Palm Beach Pointu, kolem Nasonových stájí stojících vedle velikých nových stájí postavených přistěhovalci do Wellingtonu, rodinou z Kentucky, která měla peněz na rozdávání.

Obvykle jsem si projížďku po téhle trase vychutnávala, měla jsem ráda tamní samotu, ticho a otevřený prostor. Maminka to říkala také, ale někdy mě to bavilo víc, když nebyla se mnou.

Teď ne. Dokázala jsem myslet jen na otázku týkající se lidí, co nejezdí na koni, kterou mi jednou položila. „Jak se vůbec mohou cítit naživu?“

Prosím, zeptej se mě na to znova.

Vzhledem k tomu, že se její kůň vrátil do stájí sám a ona zůstala někde tady venku, muselo to být vážné.

Coronado a já jsme nejeli rychle. To, že kůň musí jet rychle, aby shodil jezdce, je jen jeden ze zažitých mýtů o našem sportu.

Projížděli jsme možná poslední nezastavěnou částí Wellingtonu. Jednou budou stáje i tady.

Kde může být? Není vážně zraněná? Cítila jsem, jak se mě zmocňuje panika. Jestli už ji nenašel někdo jiný a nenaložil ji do golfového vozíku nebo do sanitky, musela jsem ji najít já. K tomu, aby tam zůstala bez koně, musela mít zatraceně pádný důvod.

Cestou na sever jsem pohledem zkoumala úzký vodní kanál a doufala jsem, že ji nenajdu ležet na jeho dně.

Pak jsem ji spatřila.

Uviděla jsem ji a cítila jsem, jak ze mě rázem vylétl všechen vzduch, jako bych to byla já, kdo spadl ze sedla. Ležela na boku asi padesát metrů přede mnou mezi stezkou a kanálem.

Nehýbala se.

Vypadalo to, jako by její tělo mělo namířeno dvěma různými směry zároveň. Boty, které jsem jí objednala speciálně z New Yorku k narozeninám, jež oslavila před pár týdny, ukazovaly k vodě, zatímco její tělo od pasu nahoru směřovalo ke stezce.

Lekla jsem se, že si maminka možná poranila krční páteř. Už jsem to jednou viděla na vlastní oči, na závodech v rámci Velké ceny. Jeden kůň odmítl skočit a shodil jezdce, který zůstal bez hnutí ležet, dokud do kolbiště nepřijela sanitka. Nakonec se ze zranění zotavil a znovu začal chodit, ale už nikdy nesedl na koně.

Dovedla jsem k ní Coronada krokem, sesedla jsem a klekla jsem si vedle ní. Oči měla zavřené, ale poznala jsem, že dýchá. Pořád měla na hlavě přilbu špinavou od hlíny, kterou měla i na oblečení.

Měla jsem dost rozumu, abych s ní nehýbala. Jen jsem se sklonila blíž.

„Mami,“ řekla jsem. „Dohonila jsem tě.“

Potom jsem ze zadní kapsy vytáhla mobil, zavolala jsem na linku 911 a pomyslela jsem si. *Jo, Becky, dohonila jsi ji.*

S půlhodinovým zpožděním.

ČTYŘI

Maminka, bdělá a zcela při smyslech, nám vyprávěla o lišce, která se objevila zničehonic.

Prodělala operaci malé fraktury pánve a přetrženého vnitřního vazy v levém koleni. O vlásek unikla proražení plíce, ale dvě zlomená žebra mohl vyléčit jen čas.

Líčila, že jeli pomalu, ale Coronado se náhle vzepjal a vydal neobvyklý hrdební zvuk. Shodil ji na stranu a než se stihla odkulit, spadl na ni. Měla pocit, jako by se topila. Snažila se dýchat, ale nemohla, jako by byla pod vodou, ne pod svým koněm. Poslední, co si pamatovala, bylo, že den zcela potměl.

„Máš štěstí, že žiješ,“ ozvala se babička, stěží zakrývající strach zlostí.

Daniel s oblibou říkal, že Caroline Atwoodová není jen tak nějaká houževnatá postarší dáma, ale že je nejhouževnatější postarší dáma ze všech. Toho večera to neplatilo.

„Nezdá se mi, že mám štěstí,“ vydechla maminka a její slova odumřela ve vzduchu kousek od jejích úst.

„No, prostě ho máš,“ odsekla její matka.

„Říká se, že co tě nezabije, to tě posílí,“ poznamenala maminka. Odmlčela se a trhla sebou, když se nadechovala. „Ale já žiju a silná si rozhodně nepřipadám.“

Natáhla ruku a já ji stiskla, opatrně, jako by hrozilo, že ji rozmačkám.

„Konečně jsem našla něco, co nedokážu sama opravit,“ vzdychla si. „Sebe.“

Pak se zmohla na chabý úsměv, ale zdálo se, že ji stál všechnu energii. Nikdy jsem ji neviděla tak zesláblou.

Sama jsem měla v životě větší štěstí než spousta jezdců, které jsem zraněné navštěvovala v nemocnici. I když jsem nepadala míň než ostatní, nikdy jsem se nezranila.

Vybavilo se mi, jak jsem spadla z koně poprvé. Babička byla toho dne v tréninkovém kolbišti. Ani se nepohnula svým směrem. Když jsem se konečně očistila a došla k ní, uviděla mé zarudlé oči a řekla: „Jestli se chceš vyplakat, jdi se podívat na smutný film.“

V naší rodině jsme to s láskyplnými projevy nikdy nepřeháněly, ale teď byla tím zraněným jezdcem maminka.

„Jak je na tom můj kůň?“ zeptala se.

Ucítila jsem, že se usmívám, poprvé od chvíle, kdy jsem ji našla.

„Je uražený,“ odpověděla jsem. „Nechápe, proč za tebou nemohl taky přijít do nemocnice.“

„Nesnaž se mě rozesmát,“ varovala mě, „nebo mě odvezou zpátky na sál.“

„Pokusím se,“ a znovu jsem jí lehce stiskla ruku. „Ale dobře víš, že se neumím tvářit vážně, když mě něco rozesměje.“

„Tady nic k smíchu není!“ prohlásila babička.

Stála u protější strany maminčiny postele. Daniel se uchytil do kouta v galantní snaze poskytnout nám soukromí.

„Pojedeš ho zítra za mě?“ zeptala se maminka.

„S tím si teď nedělej hlavu, Maggie,“ ozvala se babička.

„O mě si můžeš dělat starosti ty,“ řekla maminka. „Já si budu dělat starosti o Coronada.“

„Rozumím,“ přikývla jsem.

„Mohly byste aspoň na minutu přestat myslet na toho ztraceného koně?“ vyštěkla babička. „Proboha, Maggie. Shodil tě. Spadl na tebe. Nebylo to naopak.“

„Ale pak mě dovedl přímo k ní,“ namítla jsem.

Babička si odfrkla a znělo to jako jeden z jejích koní.

„Skvělé,“ vybuchla. „Zvíře záchranář v ceně milionu dolarů. A na tom závisí budoucnost celé farmy.“

„Trochu to dramatizuješ, mami,“ ohradila se Maggie.

„Možná,“ připustila babička. „Ale povíš mi kdy, když ne teď?“

Maminka zavřela oči. Na okamžik jsem si myslela, že usnula, přestože jsme stále byli s ní v pokoji.

„Potřebuje si odpočinout,“ konstatovala babička.

Maminka otevřela oči.

„Potřebuju se uzdravit. Zeptala jsem se doktora Gerryho, jak dlouho to bude trvat.“

„Nejspíš ses ptala předtím, než přestala působit anestezie,“ poznamenala babička.

„Zeptala jsem se ho, kolik týdnů,“ pokračovala maminka. „Doktor mi věnoval jeden z těch svých blahosklonných úsměvů a opravil mě: „Asi jste chtěla říct měsíců.““

Teď stiskla ruku ona mně, tak silně, až mě to překvapilo.

„Pověděla jsem mu, že měsíce nemám,“ řekla.

Celý život jsem sledovala maminku na kolbišti i mimo ně. Viděla jsem ji soutěžit odsud až po Calgary a zpátky. Viděla jsem ji závodit s nejslavnějšími jezdci světa a porážet je. Věděla jsem, jak moc si zakládá na tom, že nedává najevo emoce, zvláště když prohraje. Byla stejně houževnatá jako její matka, přestože neměla potřebu dávat to na odiv.

Ale teď se mi zdálo, že se rozpláče.

„Tohle mě dostalo,“ přiznala.

Nenacházela jsem slova, která by jí ulevila od jejích starostí nebo od bolesti. Možná by je nenašel nikdo. Stála jsem tam, držela jsem ji za ruku a přála jsem si, abych to byla já, koho shodil kůň, ne ona. Přála jsem si, abych aspoň jednou ve svém pitomém životě přišla včas.

„U sportovců se doktoři v odhadu času potřebného na zotavení mohou mýlit,“ řekla jsem.

Nic lepšího mě nenapadlo.

Podívala se na mě a řekla: „Už jsem tě jednou varovala. Nesnaž se mě rozesmát, dítě.““

Pak znovu zavřela oči. Pár minut nato usnula. S babičkou a Danielem jsme vyšli z pokoje.

Jakmile za námi Daniel tiše zavřel dveře, babička prohlásila: „Nenávidím tenhle sport.“

Podívala jsem se na ni.

„To přece nemyslíš vážně.“

„Neříkej mi, co jak myslím,“ odsekla.

„Promiň.“

„Jestli se chceš za něco omluvit,“ vyštěkla babička, „spíš lituj toho, že jsi tam nebyla.“

Potom odešla.

PĚT

Maggie

Všechno nejlepší do nového roku, trpce popřála Maggie Atwoodová sama sobě.

Nikdo v pokoji se nezmínil o několika kvalifikačních soutěžích, kde se mělo rozhodnout o tom, kteří čtyři jezdci – jeden z nich jako náhradník – budou reprezentovat Spojené státy v parkuru na olympiádě v Paříži. Nikdo nepronesl ani slovo *olympiáda*. To téma však viselo ve vzduchu jako obří bouřkový mrak, který vrhl stín na celý její svět.

Vyrazila na projížďku po cestě vedoucí volnou krajinou a skončila tady. Rozbitá.

Byla vyšlechtěna ke svému sportu stejně, jako se šlechtí koně. Excelovala v rychlých výpočtech, které představovaly rozdíl mezi vítězstvím a porážkou – šlo o zlomky vteřin načasování, vyměření vnitřního obratu, tlak zadní nohy koně na břevno, jenž rozhodoval o tom, zda zůstane či spadne, čísla, která měřila vzdálenost mezi prvním a pátým místem.

Když udělala v kolbišti chyby, nemohla je na nikoho svést. Vyhrál někdo jiný. Ona prohrála.

A být lepší jezdec bylo někdy méně důležité než sedět na lepším koni. Dražším koni. Prostě, základní počty.

Potom se objevil Coronado a ona získala prvotřídního koně, takového, který změnil všechno. Byl to belgický teplokrevník, potomek slavného hřebce jménem Chaco-Blue, který se během své závodní kariéry stal šampionem FEI, Mezinárodní jezdecké federace. Klisna byla také belgický teplokrevník s jedním z těch honosných jmen, která Maggie milovala: Hypnose Van Paemel. Během své kariéry vyhrála šest soutěží FEI.

Atwoodova farma má docela dobrou pověst. Jak Caroline Atwoodová s oblibou říkala Maggie, nikdy ji ani nenapadlo, že by mohla zbohatnout podnikáním s koňmi. Teď však stěží vycházely, dokonce bojovaly o přežití. Matka se jí jednou svěřila, že odejde na odpočinek toho rána, kdy ji stájník nebo trenér najde ležet ve stání, protože má v plánu pracovat až do smrti. V minulosti cestovaly s koňmi na všechny nejlepší závody – teď už jen na některé z nich.

„Víš, jak se jezdeckví říká sport bohatých a chudých bohatých?“ zeptala se Caroline Maggie a pak si sama odpověděla: „Někdy mám pocit, že jsme jenom chudí.“

„Mohla bych dělat něco jiného,“ nadhodila Maggie.

„Ne,“ odsekla jí matka. „Nemohla. A já taky ne.“

Nemohly si dovolit koupit Coronada samy, ať Caroline a účetní počítali, jak počítali.

Caroline o tom koni řekl přítel jejího přítele. Majiteli stájí v Lexingtonu docházely peníze a rozhodl se pro prodej. Spoléhal se na to, že mu Coronado, jeho nejlepší kůň, vynesou slušnou částku. Caroline s Maggie si Coronada vyzkoušely a zamilovaly se do něj i do jeho pokrevní linie. Bohatého společníka našly ve Stevu Gortonovi, newyorském finančníkovi specializujícím se na hedgeové fondy, který si

koupil sídlo v Palm Beach a po vzoru svých floridských přátel se začal zajímat o podnikání s koňmi.

Caroline Atwoodová Gortonovi vysvětlila, že kuň má podle jejího názoru šanci stát se výjimečným, a navrhla mu padesátiprocentní spolupodílnictví, přestože věděla, že s obtížemi dá dohromady svou polovinu. Přestože obětovala všechny úspory, musela požádat o pomoc banku a připadala si při tom stejně jako zoufalý sázkař na závodišti.

„Vy jste odborník,“ řekl Gorton a pak se zeptal: „A co přesně dostanu za svou polovinu?“

„Půlku zisků,“ odpověděla Caroline.

Maggie si už dřív všimla, že se většina lidí nechá její matkou zastrašit. Ne tak tenhle chlapík.

Gorton se náhle zasmál a ten zvuk Maggie připomněl třísknutí skla. „Narodil jsem se v noci, Caroline,“ řekl. „Ale nebyla to minulá noc.“

„Asi vám nerozumím,“ opáčila.

Vysvětlil jí, že na Wall Street koluje vtíp, podle něhož není nikdo omezenější než omezený partner Steva Gortona. Postavil ji před hotovou věc: postará se o šedesát procent požadované ceny a ona se bude starat o koně a rozhodovat, kdo ho pojede.

Když se Caroline vzpírala, řekl jí to jednoduše. Jestli se jí jeho návrh nelíbí, může si najít někoho jiného, kdo jí vypíše šek na milion dolarů.

Maggie přihlížela, jak debatují, ale protože znala finanční situaci Atwoodovy farmy stejně dobře jako její matka, bylo jí jasné, že ta debata může mít jen jeden konec. Caroline a Gorton si konečně plácli.

Maggie věděla, že Gorton nemá v lásce koně, nýbrž peníze. Když začala na Coronadovi okamžitě vyhrávat, Steve Gorton se rozzářil při představě zlatého dolu, který mu vlastnictví toho koně přinese.

Maggie myslela jen na zlatou medaili. Toužila po ní celý život. Po ní a po koni snů. Nikdy ji však nenapadlo, že bude

vlastnit koně jako Coronado. Věděla, že ve sportu to tak nechodí, přinejmenším v tom jejím určitě ne.

Na střední škole ani na vysoké Florida Atlantic, jen kousek cesty od Wellingtonu, ji večírky nijak zvlášť nebavily. Chlapce měla docela ráda a nikdy neměla problém udržet si přítele, alespoň do té doby, než o něho ztratila zájem a přesunula se k dalšímu.

To platilo, dokud se neobjevil Jack McCabe. Jack, zábavný, chytrý, atraktivní mladý právník z New Yorku. Jiný než žokejové, s nimiž chodila předtím. Zamílovali se do sebe a trochu ukvapeně se vzali. Ona pak otěhotněla.

Ve skutečnosti však chtěla jen jezdit.

Jack dokonce na rok přerušil svou práci v právnické firmě, aby ji mohl doprovázet na závodech, a spokojeně fungoval jako pan Mára, když ona závodila v Kentucky, Severní Karolíně, Kanadě, Washingtonu, D. C., nebo v Hamptons. Ale stejně jako mnoho párů, kde oba partneři chtějí uspět v profesích, které si zvolili, se začali jeden druhému vzdalovat.

Když se účastnila turnaje Hampton Classic na východě Long Islandu, šli se projít po pláži ve snaze vyčistit vzduch. Náhle však stáli v dunách proti sobě, jako by bojovali o titul.

Nakonec jí řekl, že ráno odjede. Tříletá Becky byla tehdy na Floridě s chůvou. Jack slíbil, že až přiletí na jih, aby si sbalil své věci, vysvětlí jí, co se stalo, jak nejlépe bude umět.

„Ty nezůstaneš ani na Velkou cenu?“ podivila se Maggie.

Byl to velký závod završující celý týdenní turnaj. Ani v tak vypjatém okamžiku nedokázala pustit parkur z hlavy.

„Však ty to beze mě zvládneš,“ ujistil ji a pak dodal: „Koneckonců jako vždycky.“

Následujícího dne vyhrála, dosáhla jednoho z největších vítězství své dosavadní kariéry.

Málem se probodovala na olympiádu v Londýně s Lordem Stanleyem, jenže kůň na jaře 2012 zchroml. V předchozím roce měla tak dobrý bodový průměr, že se dostala na seznam